

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **C. K. G. a. s.**, IČ: X, zast. JUDr. Vladimírem Jirouskem, advokátem, se sídlem Moravská Ostrava, Preslova 9, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1 – Malá Strana, Letenská 15, zast. JUDr. Alanem Korbelem, advokátem, se sídlem Praha 5, nám. 14. října 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2005, č. j. 6 Ca 295/2003 – 48,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2005, č. j. 6 Ca 295/2003 – 48, **s e z r u š u j e** a věc **s e m u v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí ministra financí ze dne 16. října 2003, č. j. 10/48 563/2003. Tímto rozhodnutím byl zamítnut rozklad stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 6. května 2003, č. j. 601/30 007/2003, kterým byla podle ustanovení § 43 odst. 7 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 202/1990 Sb.) zamítnuta žádost stěžovatele ze dne 2. 4. 2003 o povolení provozovat hru „Roulette Cartage“.

Proti uvedeným rozhodnutím ministra i ministerstva podal stěžovatel **žalobu**, ve které zejména namítal, že rozhodnutí navodila stav nerovných podmínek pro podnikání a účasti na hospodářské soutěži a stěžovatele z tohoto podnikání protiprávně vyloučila. Dovožoval porušení zásady materiální pravdy, zásady zákonnosti, zásady vyhledávací a ustanovení správního řádu, zejména pak jeho § 3, § 19, § 29, § 47 a § 59 odst. 1. Výslovně uvedl, že pokud žalovaný považoval žádost o povolení „Roulette Cartage“ za neúplnou

či nedostatečnou, byl povinen stěžovateli pomoci tyto nedostatky odstranit, případně jej k jejich odstranění vyzvat a zároveň jej poučit, jaký význam pro další řízení může mít jejich neodstranění, což se však na rozdíl od společnosti S. a. s., která byla vyzvána k odstranění vad, nestalo. V tomto různém postupu žalovaného pak spatřoval porušení rovnosti účastníků. Stejně tak brojil proti hmotněprávnímu posouzení věci a důvodům zamítnutí žádosti. Uvedl, že počítá s tím, že sázející by musel (za účelem zamezení ve hře osobám mladším 18 let) se stěžovatelem uzavřít smlouvy, při nichž by musel předložit průkaz totožnosti jako doklad o plnoletosti, přičemž teprve následně by byl vystaven „elektronický průkaz totožnosti“; přístup by byl chráněn i přístupovým kódem totožným s kódem, kterým jsou zabezpečeny i kreditní bankovní karty. Dále uvedl, že vystavení elektronického průkazu totožnosti odpovídá standardům stanoveným pro způsob zabezpečení v souladu se zákonem č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu, jakož i s vyhláškou Národního bezpečnostního úřadu č. 56/1999 Sb., o zajištění bezpečnosti informačních systémů nakládajících s utajovanými skutečnostmi. S odkazem na výše uvedené navrhoval zrušení napadaného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání na den 4. 10. 2005, při kterém stěžovatel stran žalobních bodů zejména doplnil, že postup žalovaného při rozhodování o žádosti není souladu se zákonem, neboť zákon č. 202/1990 Sb. se o internetu jako technickém zařízení nezmiňuje a stanovisko Ministerstva financí, že takové hry nepovoluje, je pak třeba považovat za „rozhodování mimo zákon“. Uvedl, že v rámci ES je provozování loterií považováno za služby a tento druh služeb neobsahuje specifickou právní úpravu, přičemž platí základní zásada, kterou je svoboda při poskytování služeb, což lze dovodit i z rozhodnutí Evropského soudního dvora. Do této svobody lze přitom zasahovat regulativními opatřeními pouze v případě nezbytně nutném a nikoliv nad rámec stanovený právními předpisy.

Rozsudkem Městského soudu v Praze byly žaloba zamítnuta. Soud odkázal na správním orgánem zjištěný skutkový stav věci a jeho právní posouzení, se kterým se ztotožnil, a uvedl, že mezi účastníky je sporné, zda by při provozování této hry byl splněn požadavek ustanovení § 1 odst. 7 zákona č. 202/1990 Sb. (zákaz účasti osob mladších 18 let) a zda výklad tohoto ustanovení v napadeném rozhodnutí neznamena porušení práva stěžovatele (žalobce) na podnikání. Soud uvedl, že při vydání povolení k provozování každé hry - bez ohledu podle kterého písmena ustanovení § 2 zákona č. 202/1990 Sb. je povolení požadováno - je nutné především posoudit, zda při jejím provozování by bylo možno označený zákonný požadavek (neumožnění účasti osobám mladším 18 let) splnit a zda by jej mohl orgán státního dozoru kontrolovat, přičemž smysl zákonného ustanovení o zákazu účasti osobám mladším 18 let nevidí soud pouze v zabránění těmto osobám v utrácení vlastních finančních prostředků, ale v zákazu jejich účasti na těchto hrách. Po posouzení věci došel soud k závěru, že toto nebylo v případě stěžovatele zajištěno a dospěl tak k závěru, že žádosti nebylo možno vyhovět, přičemž dokazování dalších skutečností (např. na základě znaleckého posudku) by bylo podle něj nadbytečné. Soud dále uvedl, že žalovaný nezasáhl nepřípustným způsobem do zaručeného práva stěžovatele (žalobce) na svobodné podnikání, neb Listina základních práv a svobod předpokládá omezení této svobody zákonem, přičemž v tomto případě je možnost provozování loterií a jiných podobných her mimo jiné omezena tak, že k jejich provozování je třeba povolení a ty hry, které nespĺňují všechny podmínky zákona, povolit nelze. Soud uzavřel, že žalovaný nepřekročil rámec stanovený zákonem, postupoval v souladu s účelem a smyslem zákona, přičemž dostatečně zjistil skutkový stav, který správně právně posoudil, rozhodnutí správních orgánů mají náležitosti vyžadované správním řádem. S odkazem na uvedené skutečnosti pak krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto podal stěžovatel **kasační stížnost** s odkazem na důvody, vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Po provedené věcné rekapitulaci se stěžovatel obsáhle vyjádřil k jednotlivým důvodům.

K důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s.ř.s. stěžovatel s odkazem na znění § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 202/1990 Sb. uvedl, že za situace, kdy zákon dovoluje provozovat loterii po telefonu, není možné znemožnit její provozování přes internet, a to z důvodu, že se provozování po technické stránce nijak neodlišuje; vždy jde o totožný nepřímý přístup účastníků k loterii prostřednictvím komunikačních služeb. Uvedl, že zákonodárce tuto problematiku upravil úmyslně obecně z důvodu neustálého vývoje techniky a vyslovil nesouhlas se závěry soudu, který dovodil, že u označené hry není možné zajistit, aby se jí nezúčastnily osoby mladší 18 let. Pro podporu svého závěru odkázal na běžnou praxi internetových loterijních společností v České republice a EU a na nemožnost zajistit účast nezletilých osob ani u telefonických loterií. Dále uvedl, že jeho hra splňuje všechny zákonné požadavky minimálně v rozsahu, v jakém je splňují ostatní povolené loterie, a dovozoval nesprávné právní posouzení věci soudem, zejména pak § 1 odst. 7 zákona č. 202/1990 Sb.

K písm. b) citovaného zákonného ustanovení stěžovatel uvedl, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje kvalifikovaný výrok, jakož ani rozhodné skutečnosti, které byly jeho podkladem. Dále uvedl, že žalovaný měl stěžovatele dle § 19 správního řádu vyzvat k doplnění, resp. další podklady opatřit sám a nikoliv žádost zamítnout s odůvodněním, že k rozhodnutí neměl dostatek podkladů. Správní orgán měl ustanovit k odbornému posouzení znalce dle § 36 správního řádu, neb provoz loterie „Roulette Cartage“ je natolik složitý, že jeho funkce může posoudit pouze vysokoškolsky vzdělaný odborník v oblasti informatiky; uvedl, že označená loterie umožňuje kontrolu totožnosti hráčů. Dovozoval, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, resp. že skutkový stav nemá oporu ve spise, a to i v navazujícím rozkladovém rozhodnutí a došlo k porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 36, § 59 a § 61 odst. 3 správního řádu, zásady materiální pravdy, zákonnosti a zásady vyhledávací.

K písm. d) § 103 odst. 1 s. ř. s. stěžovatel uvedl, že závěr soudu o tom, že daná loterie nezaručuje kontrolu toho, zda se loterie neúčastní osoby mladší 18 let, se neopírá o žádný důkaz, ale o neodborné posouzení problematiky, což je v rozporu s ustanovením § 127 odst. 1 o. s. ř., podle kterého byl soud povinen ustanovit znalce a dovozoval nedostatečné soudní odůvodnění v této věci. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu R 1/81. Dovozoval porušení předpisů upravujících řízení před soudy a nepřezkoumatelnost rozsudku.

Závěrem uvedl, že došlo i k zásahu do zásady rovnosti, neb společnost S. a. s. byla na rozdíl od stěžovatele vyzvána k odstranění obdobných vad žádosti a povolení k provozování loterie obdržela. Dovozoval nestandardní postup žalovaného, upřednostnění jiného subjektu, který získal na trhu náskok. Stejně tak závěrem odkázal na mediální vyjádření Ministerstva financí ČR k zahraničním provozovatelům loterií, kteří začali provozovat české verze internetových sázkových her, ze dne 4 a 10. 11. 2005, z nichž podle stěžovatele nevyplývá, že by internetové sázení bylo přímo zakázáno.

Na základě výše uvedeného stěžovatel navrhoval zrušení označeného rozhodnutí Městského soudu v Praze a vrácení věci k dalšímu řízení.

V podání ze dne 6. 4. 2007 stěžovatel kasační stížnost doplnil, přičemž zejména uvedl, že v souvislosti s nároky Ministerstva financí na způsob zajištění, aby se hry neúčastnila osoba mladší 18 let, je překvapující povolení hry „TELEKONTO“ společnosti F. sázková kancelář stěžovatele, a. s., kde v této hře jde výhradně o internetové sázení, a identifikace sázejícího je ověřována po telefonu.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti **vyjádření**, ve kterém vyslovil souhlas se závěry soudu a odkázal na odůvodnění rozsudku, jakož i rozhodnutí správních orgánů. Výslovně zejména doplnil, že při provozování označené hry nelze zamezit účasti osob mladších 18 let, resp. nelze provádět kontrolování dodržování tohoto zákazu. Argumentace stěžovatele, že výchovu těchto osob daleko více negativně ovlivňují jiné skutečnosti (např. televizní programy) nebo že existují i dětské rulety, nelze přijmout jako argument v dané věci, neb i provozovatelé těchto vysílání mají v tomto směru určité povinnosti a za jejich porušení nesou odpovědnost; dětská ruleta pak není hra o peníze. Dále uvedl, že zákon předpokládá, že technické zařízení je i místem, v němž hra probíhá a proto je od žadatelů požadována informace o výrobním čísle jednotlivého zařízení, kterým je toto zařízení jednoznačně identifikovatelné, resp. musí být umožněno na povoleném herním místě (oba tyto údaje se uvádí v rozhodnutí, jehož kopii dostává i příslušný finanční úřad) provádět průběžně výkon státního dozoru, což by ovšem u dané hry nebylo možné. Stejně tak doplnil, že možnost kontroly účasti osob mladších 18 let by neměl provozovatel, ale další subjekt, jehož odpovědnost zákon nepředpokládá a tudíž neupravuje a dozor by tak byl ztížený, resp. nemožný. S odkazem na výše uvedené žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout a přiznat náhradu nákladů řízení.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti jeho úkolem primárně posoudit, zda v předchozím řízení byly dány důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou

vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ustanovení 2 písm. i) zákona č. 202/1990 Sb. *jsou loterieri a jinými podobnými hrami sázkové hry provozované ve zvláště k tomu určených hernách (kasinech), a to za pomoci mechanických zařízení (např. ruleta), při nichž není předem určen počet účastníků a ani není známa výše vsazených částek jedné hry. Výhra se vypočítává z výše vkladů podle podmínek stanovených v herním plánu.*

Podle ustanovení § 2 písm. j) zákona č. 202/1990 Sb. *jsou loterieri a jinými podobnými hrami loterie a jiné podobné hry provozované pomocí technických zařízení obsluhovaných přímo sázejícím nebo provozované po telefonu, při nichž není předem určen počet účastníků a ani není předem známa výše vsazených částek. Výhra se vypočítává z výše vkladů anebo podle podmínek stanovených v herním plánu.*

Podle ustanovení § 1 odst. 7 zákona č. 202/1990 Sb. *účastníkem loterie nebo jiné podobné hry („sázející“) může být jen fyzická osoba, která dovršila 18 let věku a která v souladu s herním plánem uhradí vklad (sázku) provozovateli předem, a to v hotovosti nebo bezhotovostně. Osobám mladším 18 let je účast na loteriích a jiných podobných hrách zakázána. Provozovatel loterii a jiných podobných her musí učinit taková opatření, aby se tyto osoby nemohly hry zúčastnit. K tomuto účelu je oprávněn požadovat předložení průkazu totožnosti.*

Konečně podle ustanovení § 43 odst.7 zákona č. 202/1990 Sb. *loterie a jiné podobné hry, které nesplňují všechny podmínky tohoto zákona, nelze povolit.*

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 2. 4. 2003 žádost o povolení provozovat hru „Roulette Cartage“. O této žádosti rozhodlo Ministerstvo financí (oddělení loterií a sázkových her) rozhodnutím dne 6. 5. 2003, č. j. 601/30 007/2003, tak, že žádost zamítlo. Z odůvodnění přitom vyplývá, že obdobnou žádost stěžovatele Ministerstvo financí zamítlo rozhodnutím ze dne 18. září 2002, č. j. 601/93 805/2002, s odůvodněním, že přijímáním sázek prostřednictvím internetové sítě nelze zaručit řádné provozování hry, především zamezení účasti na hře osobám mladším 18 let včetně kontroly dodržování tohoto zákazu. Stěžovatel by neměl možnost požadovat od sázejících, kteří nejsou osobně přítomni u povolovaného herního zařízení, předložení průkazu totožnosti k ověření povolené věkové hranice účastníka hry a hry provozované v kasinu mohou být provozovány jen ve zvláště určených prostorách; kasino je povinno vést denní evidenci návštěvníků. Stejně tak z odůvodnění vyplývá, že pro hru by měla být využita elektromechanická ruleta EVONA, provozovaná v kasinu na adrese X. ř. 213, O. – M. H. - které by mohli účastnit jak hráči osobně přítomní v kasinu, tak hráči manipulující s virtuálními žetony na svém PC, s kasinem propojení prostřednictvím veřejné telekomunikační sítě, přičemž není zřejmé z jakého důvodu má hra odlišný název než hra již povolená, ačkoliv se stále jedná o tutéž hru. Ministerstvo financí v této souvislosti proto uzavřelo, že provozování jedné hry na základě dvou povolení vydaných podle různých písmen ustanovení § 2 zákona č. 202/1990 Sb. s odlišnými podmínkami provozování a různým ekonomickým režimem není možné.

K uvažovanému opatření stěžovatele k zamezení účasti na hře osobám mladším 18 let Ministerstvo financí uvedlo, že (v obecné rovině) nezpochybnuje tvrzení, že vystavený průkaz totožnosti je věrohodný, trvá však na svém stanovisku, že není zajištěno, že osoba účastnící se tímto způsobem hry, je opravdu osobou, s níž byly příslušné smlouvy uzavřeny a že může dojít k přenosu výše uvedených nosičů dat jiným osobám. Z tohoto důvodu vydalo Ministerstvo financí v minulosti zájemcům o provozování sázkových her prostřednictvím internetu zamítavá rozhodnutí, potvrzená i rozhodnutím ministra financí v odvolacím řízení, kterým je oddělení loterií a sázkových her (Ministerstva financí) vázáno.

K zajištění bezpečnosti informačního systému Ministerstvo financí v odůvodnění rozhodnutí uvedlo, že stěžovatel nemůže žádost konzultovat s žádnými subjekty stojícími mimo ministerstvo a nebylo tak možné je ověřit soudním znalcem jako třetí a nezávislé osoby. Stejně tak doplnilo, že žádost rovněž neuvádí, jaké ceny budou stanoveny za využití veřejné telekomunikační sítě a kdo je bude hradit, či že zákon neobsahuje speciální pravidla upravující podmínky pro provozování her pomocí technických zařízení. K povolování těchto her je nezbytné využít § 50 odst. 3 zákona, který zmocňuje Ministerstvo financí k stanovení podmínek jejich provozování. V praxi jsou v tomto režimu povolovány hry provozované v hernách, kde maximální sázka je omezena částkou 1500 Kč na jednu pozici. Výše sázek hry provozované v kasinu není v zákoně omezena, v praxi se u elektromechanických rulet uvádí částka 36 000 Kč.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti Ministerstvo financí žádost zamítlo.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel rozklad, o kterém rozhodl ministr financí dne 16. 10. 2003, č. j. 10/48 563/2003, tak že rozklad zamítl a napadané rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění přitom ministr financí zejména uvedl, že kvůli neúčasti hráčů při sázení v jiných místech než kasinech, tj. místech k tomu určených, nejsou splněny podmínky § 2 písm. i) zákona č. 202/1990 Sb., neb sázející přímo neobsahuje technické zařízení, pro hru používá vlastní PC a sázky jsou zprostředkovány a s pomocí internetu přenášeny do technického zařízení „Roulette Cartage“. Provozovatel pak nemá možnost provést kontrolu totožnosti sázejícího, probíhá pouze kontrola vydaného elektronického průkazu totožnosti prostřednictvím osobního počítače, který může být umístěn kdekoliv. Při tomto způsobu kontroly není možné zajistit dodržování zákazu účasti her osobám mladších 18 let a vykonávat státní dozor dle § 1 odst. 7 zákona. Ministr financí dále uvedl, že nelze souhlasit s názorem, že používání internetu jako způsobu spojení technického zařízení a herního místa včetně prokázání totožnosti elektronickým podpisem je v souladu se zněním zákona. V případě sázení prostřednictvím internetu, byť s elektronickým podpisem, nelze vyloučit možnost účasti cizí osobou. Závěrem ministr financí uvedl, že nebyl shledán důvod využít institut přerušování řízení podle ustanovení § 29 odst. 1 správního řádu včetně vyzvání účastníka k odstranění nedostatků řízení podle § 19 odst. 3 správního řádu. Ministr financí uzavřel, že, provozování loterie a jiné podobné hry na technickém zařízení „Roulette Cartage“ by nespĺňovalo podmínky stanovené v § 4 odst. 2 zákona č. 202/1990 Sb. a odvolání zamítl.

Následně podaná žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze, ze dne 4. 10. 2005, č. j. 6 Ca 295/2003 – 48, blíže viz výše, proti kterému podal stěžovatel kasační stížnost, jež je nyní předmětem přezkumu u Nejvyššího správního soudu.

V napadeném rozsudku městský soud odkázal na správním orgánem zjištěný skutkový stav věci a jeho právní posouzení, se kterým se ztotožnil.

Nejvyšší správní soud z napadeného rozsudku zjistil, a musel dát stěžovateli za pravdu, že se městský soud dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou, že rozhodnutí žalovaného neobsahuje kvalifikovaný výrok, jakož ani rozhodné skutečnosti, které byly jeho podkladem. Dále uvedl, že žalovaný měl stěžovatele dle § 19 správního řádu vyzvat k doplnění, resp. další podklady opatřit sám a nikoliv žádost zamítnout s odůvodněním, že k rozhodnutí neměl dostatek podkladů. Je nutno souhlasit se stěžovatelem i v tom, že se městský soud rovněž vůbec nezabýval jeho žalobní námitkou, že tak došlo i k zásahu do zásady rovnosti, neb společnost S. a. s. byla na rozdíl od stěžovatele vyzvána k odstranění obdobných vad žádosti a povolení k provozování loterie obdržela. Stěžovatel ve spojení s tím namítal nestandardní postup žalovaného a upřednostnění jiného subjektu.

Obdobně se městský soud nevypořádal s žalobní námitkou, v níž stěžovatel s odkazem na znění § 2 odst. 1 písm. j) zákona č. 202/1990 Sb. uvedl, že za situace, kdy zákon dovoluje provozovat loterii po telefonu, není možné znemožnit její provozování přes internet, a to z důvodu, že se provozování po technické stránce nijak neodlišuje. Přesvědčivě nepůsobí ani zdůvodnění k žalobní námitce, že a jakým způsobem navrhoval stěžovatel zajištění zákonného požadavku, aby se hry neúčastnily osoby mladší 18 let. Závěr městského soudu o tom, že navrhovaný způsob zabezpečení nezaručuje kontrolu toho, zda se loterie neúčastní osoby mladší 18 let, se i podle názoru Nejvyššího správního soudu, neopírá, jak namítá stěžovatel, o žádný důkaz, ale o obecné neodborné posouzení problematiky, což je v rozporu s pravidly pro dokazování.

Městský soud se tak dle názoru Nejvyššího správního soudu věcí zabýval spíše formálně, povětšinou odkazoval na závěry správních orgánů, jejichž odůvodnění jsou nedostačující a vágní.

Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že *není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, www.nssoud.cz).

Z uvedeného je tak zřejmé, že městský soud, který je povinen přezkoumat napadené výroky rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), pochybil, když se shora specifikovanými žalobními bodem stěžovatele dílem vůbec, dílem řádně, nezabýval a místo toho převážně odkázal na rozhodnutí žalovaného. Vzhledem k tomu, že předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti je pravomocné rozhodnutí městského soudu a městský soud se v daném rozhodnutí řádně nevypořádal s uplatněnými žalobními body, je za dané situace napadené rozhodnutí v řízení před Nejvyšším správním soudem nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů, a proto rozsudek Městského soudu v Praze podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Věc mu současně věc vrátil k dalšímu řízení,

v němž je městský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Městský soud v Praze v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. června 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu